ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 Δεκεμβρ'ου 1891 Ἀριθ. 238

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ ἐχθροὶ τῶν νέων συζύγων. — Πῶς ἔτρωγον οἱ ἀρχαῖοι, (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἐπιστολὴ νέας μητρὸς πρὸς φίλην.— Θεραπευτήριον τῶν Παρθένων. Ἀληθὴς ἱστορία (ὑπὸ δος Σοφίας Ρεστὲν). — Ἀκροστιχὶς (ὑπὸ δος Μαρίας Πίπιζα).— Ἡ κόρη τοῦ Ἀλσατινοῦ (ὑπὸ Σοφία Ἐδ. Ρέστες).— Ὁ Φρέβελ (ὑπὸ κ. Μαρίας Ὀθωναίου).—Ποικίλα.— Ἑβδομαδιαῖον Δελτίον.— Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐφιφυλλίς.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Β'.

Μετὰ τοὺς γονεῖς, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Οἷα παράδοξος ἀληθῶς ἀντίφασις! Οἱ φίλοι ἐχθροί! Ναί, καὶ ἐχθροὶ ἐπικίνδυνοι, ἐχθροὶ προδόται, ἐχθροὶ ἄπιστοι! ἐχθροὶ κατεδαφίζοντες ὁλόκληρον περικαλλὲς οἰκοδόμημα εὐτυχίας καὶ ὁμονοίας καὶ χαρᾶς.

Ὁ ἀνὴρ ἔχει τοὺς ἰδικούς του, ἡ γυνὴ τὰς ἰδικάς της. Ὑπανδρεύεσαι λοιπόν; ἀπεφάσισες μὲ τὰ σωστά σου νὰ βάλῃς τὴν θηλειὰν εἰς τὸν λαιμόν σου; Πέρνεις τοὐλάχιστον προῖκα; Ἡ μνηστή σου εἶναι ὡραία; λέγουσι πρὸς τὸν ἄνδρα οἱ τέως σύντροφοι τῶν διασκεδάσεων καὶ νεανικῶν ἐρώτων του. Καὶ φαίνονται ἐκ τοῦ βλέμματος, ἐκ τοῦ ὕφους, ἐκ τῶν μορφασμῶν, ὡσεὶ συλλυπούμενοι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ συμφορᾷ. Οἱ συγγενεῖς ἐπίσης, τὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις, τὴν αὐτὴν περιέργειαν, τὴν αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀντιπάθειαν σχεδὸν δηλοῦσι πρὸς τὴν ξένην, πρὸς τὴν ἄγνωστον, ἣν σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου μισοῦσι.

Αἱ φίλαι τῶν παιδικῶν χρόνων, αἱ συμμαθήτριαι σπεύδουσι νὰ συγχαρῶσι τὴν φίλην των. Ἀληθῶς! δὲν τὸ ἐπεριμένομεν αὐτὸ τὸ συνοικέσιον. Εἶσαι τόσον νέα καὶ τόσον εὔμορφη, ποῦ ἐνομίζομεν ὅτι θὰ ἐπερίμενες κανένα εὐγενῆ, κανένα πλούσιον. Καὶ τὸν ἀγαπᾷς; σὲ ἀγαπᾷ; εἶναι ἀβρὸς καὶ τρυφερός; σοῦ ἔκαμε δῶρα; δεῖξέ μας τα.

Ἐκείνη εὐτυχής, μὲ ἀκτινοβολοῦντας ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμοὺς διηγεῖται τὸν ἔρωτά της, τὰ ὄνειρά της, τὴν εὐτυχίαν της. Ἐκθέτει τὰ δῶρά της, καὶ περιμένει τὰς κρίσεις τῶν φίλων.

Ἐκεῖναι ἀκούουν τοὺς λόγους της ἀφῃρημέναι, κάμνουν σχόλια ἐπὶ τῶν προσενεχθέντων, κινοῦσι τὴν κεφαλήν. Ναί! ὡραῖα! καλά! Ἀλλὰ . . . . οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν δὰ καὶ πολὺ γοῦστο.

Ἡ μὲν ἔγγαμος ἤδη, στενάζουσα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν παρελθουσῶν ἐκείνων εὐτυχῶν ἡμερῶν, λέγει: ὤ, ἂν ἐβλέπατε τὰ ἰδικά μου δῶρα! Ἡ ἄλλη, κόρη ζωηρά, ἐλαφρά, προσθέτει: Ἐγὼ ἐννοῶ νὰ φανῇ γενναῖος, γενναιότατος! ὁ κύριος μνηστήρ μου.

Ἡ ἀτυχὴς αἰσθάνεται ἐν εἶδος ψυχρολουσίας ἐπὶ τοῦ τέως φλέγοντος ἐνθουσιασμοῦ της. Πῶς! ὅ,τι λοιπὸν αὐτὴ ἐνόμιζεν ὡς ἔνδειξιν μεγάλης ἐκείνου πρὸς αὐτὴν ἀγάπης εἶναι μηδὲν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ τῶν ἄλλων. Ἐφάνη λοιπὸν γλίσχρος! ἀκαλλαίσθητος!

Αἰσθάνεται ἡ ἀτυχὴς τὴν καρδίαν της πιεζομένην. Ἔχει μεγάλην διάθεσιν νὰ κλαύσῃ. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἔρχεται νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, τὴν εὑρίσκει περίλυπον, κατηφῆ, σχεδὸν ψυχράν. Δὲν φέρει πλέον οὐδὲν ἐκ τῶν δώρων του καὶ πλαγίως, λόγου γενομένου, τῷ ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ἐκλογή του εἶναι ἀτυχής, ὅτι.... καὶ τὰ ἀποσιωπητικὰ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ὕβρις τῶν ἐραστῶν.....

Ὁ γάμος γίνεται. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ σὲ βλέπομεν συχνά, λέγουσιν αἱ ἐπισκεφθεῖσαι αὐτὴν φίλαι, αἵτινες μὲ ὅλον τὸ φιλικὸν θάρρος, τῇ λέγουν ὅτι τὰ ἔπιπλά της ἠδύναντο νὰ εἶναι πλουσιώτερα, ὅτι ἐδῶ λείπει ἕνας καθρέπτης, ἐκεῖ ἓν ἔπιπλον ἐξ ἐβένου, ὡς ἐκεῖνο τῆς αἰθούσης τῆς φίλης των ἢ ὡς τὸ ἰδικόν των..... ὅτι ἡ οἰκία της εἶναι ὀλίγον στενόχωρος, ὅτι δὲν ἔχει ἀρκετὸν ἥλιον....Καὶ φεύγουν, καταφιλοῦσαι αὐτήν, μὲ ἓν μειδίαμα συμπαθές, σχεδὸν οἴκτου.....

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἡ νέα γυνὴ αἰσθάνεται βάριστόν τινα μελαγχολίαν. Πῶς! ἡ μικρὰ λοιπὸν καὶ καινουργὴς καὶ θερμὴ ἐξ ἀγάπης φωλεά της δὲν ἐνεποίησεν εἰς τὰς φίλας της κἀμμίαν ἐντύπωσιν. Ναί! ἀληθῶς! ἡ αἴθουσά της εἶναι πολὺ γυμνή· τὸ ἑστιατόριον δὲν ἔχει ἀρκετὰ ἄνθη· ἡ οἰκία εἶναι ἀφήλιος· δὲν ἔχει ἀντιθάλαμον.

Καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς σκέψεις της δὲν δύναται νὰ τὰς ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν σύζυγον, ὅστις βλέπει πλανώμενον νέφος ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ ζητεῖ νὰ τὸ διασκεδάσῃ διὰ τῆς θερμῆς ἀγάπης του, διὰ τῶν τρυφερῶν θωπειῶν του.

Ἐκεῖνος ἔκπληκτος τὴν ἀκούει. Ἤρχισαν λοιπὸν αἱ ἀπαιτήσεις; τόσον ἐνωρίς; Δὲν τὸν ἀγαπᾷ λοιπὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ διὰ τὰ ἔπιπλα, διὰ τὴν ἐπίδειξιν, διὰ τοὺς στολισμούς, διὰ τὴν εὐμάρειαν; Δὲν θέλει λοιπὸν νὰ εὐαρεστῇ εἰς ἐκεῖνον, ἀλλ' εἰς τὰς φίλας της;

Ὁ ἀνὴρ συνοφρυοῦται πρώτην ἤδη φοράν. Τὸ μειδίαμά του περικλείει πικρὸν παράπονον. Ἡ ἀπογοήτευσις ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ γίνεται ψυχρός, τυπικός, εἰρωνικός.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ νέον ζεῦγος εἰσέρχεται εἰς τὸ στάδιον τῶν παρεξηγήσεων. Ἡ δυσαρέσκεια ἐκείνου χαρακτηρίζεται ὡς ἀπόρροια φιλαργυρίας, ὡς ἔλλειψις ἀβρότητος καὶ ἀγάπης, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀρχεται δικαιόνων τοὺς φίλους του, οἵτινες σχεδὸν τὸν συνελυποῦντο, διότι ἐνυμφεύετο.

Αἱ φίλαι ἐπανέρχονται . . . Αἴ!! πῶς τὰ περνᾷς; Εἶναι καλός; σὲ ἀγαπᾷ; σὲ διασκεδάζει; Πρόσεξε ὅπως τὸν συνειθίσῃς ἀπὸ τώρα. Μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ ζητήσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς σου. Μὴ τοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ κανονίσῃ αὐτὸς τὰ κατὰ τοὺς περιπάτους καὶ ἐπισκέψεις καὶ διασκεδάσεις σου.

Μὰ διατί; ἀντιλέγει ἐκείνη. Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξερχώμεθα ὁμοῦ; νὰ εἴμεθα πάντοτε μαζή.

Καϋμένη! εἶναι ζηλότυπος! Δυστυχία σου! Εἰξεύρεις τί μαρτύριον εἶναι ἡ ζηλοτυπία; Πρόσεξε, νὰμὴ ἀφήσῃς νὰ ριζωθῇ εἰς τὴν ψυχήν του, εἰς τὰς ἕξεις του τὸ αἴσθημα τοῦτο, διότι κατόπιν δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ ἀνθέξῃς. — Ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ, παρατηρεῖ δειλὴ ἡ νεαρὰ γυνή. — Ναί! Τὴν εἰξεύρομεν, δὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνδρῶν. *«Καιούργιο καλαθάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω»*. Καὶ ἀρχίζουν τὰ παραδείγματα: Εἰξεύρεις, ἐκείνη ἀπέθανε φθισική. Ἡ καϋμένη· τὴν ἔφαγεν ὁ ἄνδρας της μὲ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν γρύνιαν του. Πρόσεξε, μὴ τύχῃ καὶ τοῦ εἴπῃς τίποτε ἐξ ὅσων σοὶ λέγω. Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ τὸ κάμνω διὰ τὸ καλόν σου. Καὶ μὲ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς θερμῆς ἀγάπης ἡ φίλη ἀποσύρεται, καὶ ἀφήνει τὸ θῦμα τῆς φιλίας της εἰς κατάστασιν ἀξιολύπητον.

Ἡ φαντασία τῆς δυστυχοῦς μεγαλοποιεῖ τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ φίλη τῇ ἀπεικόνισε. Ναί! οἱ ἄνδρες εἶναι τύραννοι. Καὶ ἀρχίζει νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰ ὑποπτεύηται καὶ νὰ παρεξηγῇ πᾶν καλὸν αἴσθημα τοῦ συζύγου. Οὐδέποτε εὐχαριστεῖται. Τὸ μειδίαμα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀντικαθίσταται ὑπὸ βλέμματος ἐρευνητικοῦ, ψυχροῦ. Αἱ στοργικαὶ πρὸς ἐκεῖνον λέξεις, ἃς ἡ διαμαρτυρομένη καρδία ἐκπέμπει, πνίγονται πρὶν ἢ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων, διότι ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων τῆς φίλης ὑψοῦται ὡς μάχαιρα Δαμοκλέους πρὸ αὐτῆς.

Ὁ ἀνὴρ, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὴν σύζυγόν του. Ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματα καὶ διανοήματά της. Ὅτι ἐπίσης τὴν παρεξηγεῖ καὶ οὕτως ἄρχεται ὁ ἀβίωτος ἐκεῖνος βίος τῶν δυσαρεσκειῶν, τῆς γρύνιας, τῶν καθημερινῶν φιλονεικιῶν καὶ ἐρίδων, αἵτινες ἀπολήγουσιν ἢ εἰς πλῆρες διαζύγιον, ἢ εἰς διαζύγιον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς καρδίας, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν τρομερωτέραν εἰκόνα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Εἰκόνα δύο καταδίκων ἀλληλομισουμένων καὶ δι' ἀλύσου βαρείας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ προσδεδεμένων κρίκου.

ΠΩΣ ΕΤΡΩΓΟΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸν τρόπον τοῦ τρώγειν καὶ τὴν ἐκ τῆς τροφῆς ἀπόλαυσιν πολὺ μεγαλητέραν σημασίαν ἐκείνης, ἣν ἡμεῖς δίδομεν σήμερον τρώγοντες. Οἱ Ρωμαῖοι ἦσαν λαίμαργοι μέχρις ἀηδίας. Πλὴν τῶν μυθωδῶν καταστασῶν παραδόσεων περὶ γευμάτων τοῦ Λουκούλου, τὸ *βομιτόριον* — τόπος προωρισμένος πρὸς ἔμετον ὃν πάντες οἱ περιηγούμενοι τὴν Πομπηίαν ἐπισκέπτονται — ἀρκεῖ ἵνα δώσῃ ἰδέαν τινὰ τῆς Ρωμαϊκῆς μέχρις ἀναισθησίας λαιμαργίας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν τὰς ὥρας τῆς τροφῆς, ὡς ὥρας ὑψίστης ἀπολαύσεως καὶ ὡς τὴν μόνην κατάλληλον περίστασιν, ὅπως συνδιαλέγηταί τις περὶ πραγμάτων εὐαρέστων καὶ ἐντελῶς ἀφῃρημένων. Μήπως ὁ Πλάτων δὲν ἐξέθετε τὰς μᾶλλον ἀφῃρημένας τῶν θεωριῶν του εἰς συνδιάλεξιν πρὸ τραπέζης πλουσίας, ἐν ᾗ εἶχεν ὡς συνδαιτυμόνα τὸν Σωκράτη ἐστεμμένον στεφάνῳ ρόδων;

Ὁ Πλούταρχος μᾶς ἔδωκε τοὺς τύπους τῶν κανόνων, οἵτινες πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει κατὰ τὰς προσκλήσεις εἰς γεύματα. Μεταξὺ τούτων ἀξιολογώτατος εἶναι ὁ ἀκόλουθος: Στέλλετε τὰς προσκλήσεις ἐν ἔτος πρὸ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, ἵνα δώσητε καιρὸν εἰς τὰς κυρίας νὰ ἑτοιμάσωσι τὰς ἐνδυμασίας των.

Ἡμεῖς σήμερον μεθ' ὅλην τὴν πολυτέλειαν, δι' ἣν τόσον μᾶς μέμφονται, δὲν ἀπαιτοῦμεν οὔτε ἕνα μῆνα διὰ νὰ παρασκευάσωμεν τὰς διὰ γεῦμα ἐπίσημον ἐνδυμασίας μας. Εἶναι ἀληθὲς ἐν τούτοις, ὅτι τὰ θαυμάσια ποικίλματα καὶ αἱ πλούσιαι παρυφαί, αἵτινες ἐκόσμουν τοὺς πέπλους καὶ τοὺς συρτοὺς χιτῶνας τῶν προγόνων μας ἀπῄτουν πολὺν χρόνον πρὸς ἐπεξεργασίαν, καὶ ὅτι ἴσως ἑκάστη ἐκ τῶν εἰς γεῦμα κεκλημένων ἐπεθύμει νὰ φέρῃ ἐκλεκτόν τι καὶ πρωτότυπον ἔνδυμα. Ἀλλ' ὅπως δήποτε ὁ καιρὸς εἶναι καὶ πάλιν πολὺ μακρὸς καὶ προδίδει ἐθιμοτυπίαν παράδοξον. Τοῦτο ἔδιδε καιρὸν εἰς τὸν Χίλωνα νὰ ζητῇ, πρὶν ἢ δεχθῇ πρόσκλησιν εἰς γεῦμα, τὸν κατάλογον τῶν κεκλημένων καὶ νὰ δέχηται μόνον, ἐὰν ἐθεώρει τοὺς δαιτυμόνας εὐαρεστοῦντας αὐτῷ.

Ἐν γένει Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι ἤρχιζον τρώγοντες φαγητὰ γλυκά, ἅτινα συνωδεύοντο ὑπὸ νέκταρος (γλυκοῦ οἴνου) ἢ ὑδρομέλιτος. Ὅλως τὸ ἐναντίον τοῦ ὅτι πράττομεν ἡμεῖς σήμερον, τελειώνουσαι τὸ γεῦμά μας διὰ γλυκισμάτων.

Ἡ χρῆσις τοῦ μέλιτος ἦτο πολὺ διαδεδομένη, καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Δημόκριτος ἐρωτηθεὶς εἰς ποίαν δίαιταν ὑπεβάλλετο, ὥστε ἔζησεν ἑκατὸν ἔτη, ἀπήντησε· «Μέλι ἐσωτερικῶς καὶ ἔλαιον ἐξωτερικῶς.»

Οἱ Ρωμαῖοι τόσην εὐχαρίστησιν ἠσθάνοντο τρώγοντες, ὥστε ὅταν ἐτελείωνον τὸ γεῦμά των μετέβαινον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον — τὸ βομητόριον — ἐξέβαλλον ἐκ τοῦ θυλακίου των ὡραίαν πολύτιμον πυξίδα, ἐν ᾗ ὑπῆρχε πτέρυξ ταώ· ταύτην φέροντες εἰς τὸν οὐρανίσκον προὐκάλουν ἔμετον. Ἀφοῦ δὲ εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ δι' ἕκαστον κεκλημένον προωρισμένον δοχεῖον ἐκενοῦτο ὁ στόμαχος, ὁ κεκλημένος ἐπλύνετο, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχιζε πάλιν τὸ δεύτερον λεγόμενον γεῦμα.

Μέχρι σήμερον σώζονται τρεῖς περίεργοι τοιχογραφίαι ἐν Πομπηίᾳ, ἐν αἷς ἐξελίσσεται ἡ σκηνὴ αὕτη ἐν ὅλῃ τῇ γελοίᾳ καὶ ἀηδεῖ ὄψει της.

Καὶ ἐν τούτοις πολλοὶ ἐκ τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς

Ρώμης ἐξανίσταντο κατὰ τῶν καταχρήσεων τούτων. Ὁ Κικέρων ἔγραψε πλέον ἢ ἅπαξ ὅτι αἱ ἀπολαύσεις τῆς τραπέζης ὄχι μόνον βαρύνουσι τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ εἶναι ἡ πηγὴ παντὸς κακοῦ καὶ πάσης νόσου. Ὁ δὲ Πλίνιος ἔλεγεν, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐπιζητῶσι τίνι τρόπῳ νὰ ποικίλλωσι τὰς τροφάς των, καλὰ θὰ ἔκαμνον νὰ τρώγωσι μόνον φακάς. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο ἀκόλουθος τῆς σχολῆς τοῦ μεγίστου φυτοφάγου τῆς ἀρχαιότητος Πυθαγόρου, οὗ οἱ ὀπαδοὶ δὲν ἔτρωγον οὔτε κρέας οὔτε ἰχθῦς καὶ οἵτινες, λέγεται, εἶχον τὴν διάνοιαν πολὺ ὀξυτέραν τῶν λοιπῶν.

Καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὁ Ἱπποκράτης ἦτο ὀπαδὸς τοῦ «Μηδὲν ἄγαν». Ὁ Ἀριστοτέλης συνεβούλευε νὰ τρώγωσιν ἀφθονώτερον τὴν μεσημβρίαν, ἐνῷ ὁ Ἱπποκράτης ἦτο ὑπὲρ τοῦ ἑσπερινοῦ δείπνου, διότι ἔλεγεν ὅτι ὁ καλῶς τρώγων καὶ καλῶς κοιμᾶται.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΝΕΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ

Ε'.

Ἡ κατάστασίς μου εἶναι πάντοτε καὶ κατ' ἐξακολούθησιν ἡ αὐτή. Οὐδὲν ἄλλο σήμερον ἐπιθυμῶ ἢ νὰ κατορθώσω νὰ ἀγαπήσω τὸν Θεόν, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, νὰ πιστεύσω εἰς μέλλουσαν ζωήν, ἥτις θὰ μὲ ἑνώσῃ μὲ τὸ τέκνον μου! Εὐτυχεῖς εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες εὑρίσκουσιν εἰς τὸν Θεὸν ὑπερτάτην παρηγορίαν! Εὐτυχεῖς ἐκεῖναι, δι' ἃς ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι κυανῆ ἄβυσσος, ἀλλὰ σκηναὶ ἀγγέλων, ἐν τοῖς κόλποις τῶν ὁποίων ἐντρυφῶσιν ἐκεῖνοι, οὓς ὁ θάνατος μᾶς ὑπεξαιρεῖ.

Ἀλλ' ἐνῷ θέλω νὰ ἀγαπήσω τὸν Θεόν, ἔχω λόγους νὰ εἶμαι ὠργισμένη ἐναντίον του. Διατί νὰ μοὶ δώσῃ ἓν καλόν, ὅπερ δὲν εἶχον ἐπιθυμήσει, ὅπερ δὲν ἀπῄτησα παρ' αὐτοῦ, καὶ νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν προετίμων αὐτὸ καὶ τῆς ἰδίας μου ζωῆς; Οἱ περὶ ἐμὲ λέγουσι: Θὰ ἀποκτήσῃ ἄλλο μικρὸν καὶ θὰ παρηγορηθῇ. Νομίζω ὅτι βλασφημοῦσι. Πῶς! ἄλλο παιδί! τὸ ὁποῖον θὰ μὲ ζητήσῃ μειδιάματα καὶ ἀγάπην καὶ φιλήματα καὶ τραγούδια ἀνήκοντα εἰς τὴν Μαρίαν μου; Ἀλλ' αὐτὴ τὰ ἐπῆρε μαζύ της εἰς τὸν ἀνθισμένον τάφον της.

Ἴσως ὁ Θεὸς κάμῃ τοιοῦτον θαῦμα, καὶ μοὶ ἀποδώσῃ ἐν ἄλλῳ προσώπῳ τὰ γλυκέα ἐκείνης χαρακτηριστικά, τὴν μεταξίνην της κόμην, τὴν μελῳδικὴν φωνήν της. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω, ὄχι, δὲν θέλω πλέον νὰ τρέμω διὰ τὰς ἡμέρας ὑπάρξεως προσφιλοῦς. Δὲν θέλω πλέον ν' ἀγαπῶ ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τὸν ἀδέκαστον τοῦ θανάτου νόμον.

Δὲν ἀνήκω ἢ εἰς τὸ παρελθόν, εἰς ἐκείνην ἥτις δὲν ὑπάρχει, εἰς τὸ μικρόν, ὅπερ κοιμᾶται ὑπὸ τὴν ψυχρὰν λευκὴν πλάκα, ἐφ' ἧς ἀνθοῦσι μυοσωτίδες καὶ ἄνθεμα.

Οἷαν πικρὰν μεταμέλειαν αἰσθάνομαι, ἀναλογιζομένη ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀγαπῶ περισσότερον, νὰ τῆς ἐκδηλῶ τὴν ἀγάπην μου, χωρὶς νὰ ἀναμένω ὅπως τὰ ἀθῶά της χείλη ψιθυρίζωσιν ἐν τρυφερῷ ἀσπασμῷ τὸ γλυκὺ τῆς μητρὸς ὄνομα! Ὦ! διατί τὴν ἔκαμνα νὰ κλαίῃ ἐνίοτε; Πόσον πληγόνουν τὴν καρδίαν μου αἱ ἀναμνήσεις τοῦ καθημερινοῦ βίου μας! Ἤδη πῶς θέλεις νὰ σύρω τὴν ζωὴν αὐτὴν μόνη ἀνὰ τὰς ἀτραποὺς ἃς διηρχόμεθα ὁμοῦ, καὶ αἵτινες ἔκλεισαν πλέον διὰ παντός; Πῶς νὰ ἐπιζήσω εἰς ὅ,τι ἦτον ὅλη μου ἡ ζωή;

Εἰξεύρεις ὅτι ὁ καλλίτερος γλύπτης τῆς πόλεώς μας ἔχυσε τὸν γύψον του ἐπὶ τοῦ αἱμοφύρτου ἔτι προσώπου τοῦ νεκροῦ τέκνου μου. Προχθὲς μοὶ τὴν ἔστειλεν εἰς μάρμαρον. Ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ἦτο ἀληθὲς ἀριστούργημα. Ἐν τούτοις ἡ ἔκφρασις τοῦ βλέμματος, τὸ μειδίαμα ἔλειπον ἐντελῶς. Διατί νὰ μὴ δοκιμάσω ἐγώ, ἐσκέφθην, νὰ ἀποδώσω εἰς τὸ μάρμαρον ὅ,τι εὑρίσκεται κεχαραγμένον βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον.

Ἐκάλεσα τὸν ἐπεξεργασθέντα τὴν προτομήν της καλλιτέχνην καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ διδάξῃ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς τέχνης του. Ἤμην τόσον βεβαία ὅτι θὰ ἀπετύπουν πιστῶς τὸ μειδίαμα, τὴν ψυχήν, τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου μου εἰς τὸν γύψον, ὥστε τὴν πεποίθησίν μου αὐτὴν μετέδωκα καὶ εἰς τὸν διδάσκαλόν μου. Μὲ ἀφῆκε νὰ δοκιμάσω, νὰ ζητήσω, νὰ ψαύσω, νὰ ἀσκηθῶ. Δὲν εἶχε παρέλθει μὴν καὶ τὸ τέκνον μου, ὅπως ἐγὼ τὸ ἐγνώρισα καὶ τὸ ἐλάτρευσα, μοὶ ἐμειδίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου. Αὐτὸς ὁ διδάσκαλός μου δὲν πιστεύει τοὺς ὀφθαλμούς του. Τόσην ζωὴν ἔχει τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἐπεξεργασθὲν ἄγαλμα. Ἔκτοτε ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι ἡ μόνη καὶ προσφιλεστάτη μου ἐνασχόλησις. Προπλάσματα τοῦ τέκνου μου ἐκ πηλοῦ, ἐκ κηροῦ, ἐκ γύψου, μειδιῶσιν εἰς πᾶσαν γωνίαν τοῦ οἴκου μου. Εἶναι ὡς εἴδωλον πολὺ λατρευτὸν ἐντὸς τοῦ ναοῦ του. Τὰ χρώματα καὶ οἱ χρωστῆρές μου ἐτέθησαν ἐπίσης εἰς ἐνέργειαν. Οὕτω ἡ Μαρία μου ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ εὐθυμίαν καὶ χαρὰν εὑρίσκεται παντοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ἓν βῆμα δὲν κάμνομεν ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ της χωρὶς νὰ τὴν συναντήσωμεν, χωρὶς νὰ τῇ ζητήσωμεν τὸ θάρρος νὰ ζήσωμεν χωρὶς αὐτήν.

Ὅταν σκέπτωμαι ὅτι ἂν εἶχον ἀληθῶς θάρρος ὅλα μου τὰ βάσανα θὰ ἐτελείωνον. Διατί ἡ θρησκεία μᾶς ἀπαγορεύει τὴν αὐτοκτονίαν, διατί δ' ἐγὼ διστάζω;... Διότι ἐκεῖ κάτω ὅπου κοιμᾶται ἡ ἀγαπητή μου, εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου θέσις, ἣν ἡ ἐκκλησία ἀνηλεὴς θὰ μοὶ ἀποποιηθῇ, ἐὰν παραβῶ τὰς διατάξεις της.

Εἶχον ἓν τέκνον. Ὁ Θεός μοῦ τὸ ἐπῆρεν, ἀλλὰ μοὶ ἀπαγορεύει νὰ μεταβῶ εἰς συνάντησίν του, ἄλλως τὸ αὐτὸ σάβανον δὲν θὰ μᾶς ἑνώσῃ, τὰ αὐτὰ ὠχρὰ ρόδα δὲν θὰ ἀνθίσωσιν ἐπὶ τῶν ἐνηγκαλισμένων σωμάτων μας, ἡ αὐτὴ πλὰξ δὲν θὰ μᾶς στεγάσῃ. Καὶ οὕτω θὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός, καὶ δὲν θὰ ἴδω ποτέ, ποτὲ πλέον τὴν Μαρίαν μου, ἐὰν ἡ αἰωνιότης, ἣν διστάζω νὰ πιστεύσω καὶ ἣν, φεῦ! ἐλπίζω, ὑπάρχει.

Λυπήσου με, φίλη μου, καὶ κλαῖέ με ἀπὸ μακράν. Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον δάκρυα! Ἡ δρόσος των δὲν βρέχει πλέον τοὺς ἐκ τοῦ πυρετοῦ καίοντας ὀφθαλμούς μου. Εἶδον τρελλούς, τῶν ὁποίων τὸ ἀπαθὲς καὶ καταβεβλημένον πρόσωπον μοὶ ἀνταναχλᾷ ὁ καθρέπτης μου. Τί με μέλει ἐὰν τρελλαθῶ. Ἀρκεῖ ἐν τῇ παραφροσύνῃ μου νὰ ἐπανίδω τὸ τέκνον μου!

Ἡ σὴ ...

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεραπευτήριον τῶν Παρθένων» ἐδημοσίευσεν ἡ φίλη συνάδελφος «Ἑβδομὰς» ἄρθρον τοῦ φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς κ. Μιχαὴλ Καίρη, ἐν ᾧ ἐκτίθεται δι' ὡραίων καὶ συμπαθῶν λέξεων ἡ θέσις τῶν ἀτυχῶν ἐνδεῶν νεανίδων, αἵτινες προτιμῶσι τὸν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ πτωχικῇ καλύβῃ ἄνευ ἰατροῦ καὶ φαρμάκων θάνατον ἢ τὴν ἐν τῷ νοσοκομείῳ περίθαλψιν. Ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ὡραιοτάτου τούτου ἄρθρου δύο μόνον παραγράφους, δι' ὧν ὁ ψυχολόγος ἀρθρογράφος δικαιολο-

γεῖ πληρέστατα τὴν ἀποστροφὴν τῶν νεανίδων πρὸς τὴν ἐν τοῖς νοσοκομείοις περίθαλψιν καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἀνάγκην συστάσεως εἰδικοῦ διὰ τὰς παρθένους θεραπευτηρίου.

. . . . . .

«Εἴτε δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἰδία τῆς γυναικός, εἶναι ἡ αἰδώς εἴτε ἀδυναμία, εἴτε φύσις, εἴτε ἕξις ἐπίκτητος, ὑπάρχει καὶ ζῇ αὕτη ἐν τῷ κόσμῳ καὶ καλλύνει, καὶ ἐξωραΐζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ ζῇ μετ' αὐτῶν ἐφ' ὅσον οὗτοι ζῶσι καὶ ὑπάρχουσιν. Ἴσως μάλιστα μετὰ τὸν λόγον ἡ αἰδὼς εἶναι τὸ μόνον διακρίνον ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ζώων. Παρὰ τῇ γυναικὶ μάλιστα καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῇ παρθένῳ εἰς ὕψατον οὖσα βαθμὸν ἀνεπτυγμένη, αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη τῶν χαρίτων της, αὐτὴ εἶναι ὁ συνεκτικὸς κρίκος ὅλων της τῶν ἀρετῶν, αὐτὴ ἡ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς ἁγνότητος. Ἀλλοίμονον δὲ ὅταν αὕτη ἡ «πτερόεσσα» κατὰ τὸν Ἡσίοδον, ἀποπτῇ....

«Φαντάσθητε ἤδη τὴν αἰδήμονα παρθένον ἀναγκαζομένην νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὅπως ἰαθῇ. Φαντάσθητε αὐτήν, τὴν ρηγνύουσαν κραυγὴν ἄλγους, διότι ὁ ἄνεμος ἤνοιξε τὸ παράθυρόν της, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξεδύετο, ἢ διότι σκιά τις τῇ ἐφάνη διερχομένη ἔξωθεν, καθ' ἣν στιγμὴν εὑρίσκετο ἐν ἀτημελήτῳ καταστάσει, ἐξηπλωμένην ἤδη ἐπὶ κλίνης τοῦ νοσοκομείου, ἐνῷ ἄνωθεν αὐτῆς δέκα ἢ καὶ εἴκοσι ζεύγη ὀφθαλμῶν ἀναμένουσιν ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ στῆθος καὶ τὸ σῶμά της. Φανταισθῆτε πόσον ἄγριοι καὶ φλογεροὶ αὐθάδεις τῇ φαίνονται οἱ ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι καὶ διακριτικοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, πόσον παράμοιοι πρὸς ὄφεις οἱ ψυχροὶ δάκτυλοι, οἵτινες θὰ τὴν ἐγγίσωσι, πόσον ταράσσεται καὶ παθαίνεται καὶ θεωρεῖ ἑαυτὴν κατηγχυμμένην καὶ προσβεβλημένην, ἐκείνη, ἥτις ἔχει ἀνάγκην ἠρεμίας καὶ γαλήνης ὅπως ἰαθῇ. Φαντάσθητε ποίαν πάλην ὑφίσταται ἡ αἰδώς της, πόσον ἀγρίως πάλλει ἡ καρδία της, ποῖον πόνον αἰσθάνεται ἡ ψυχή της. Φαντάσθητε τέλος πόσον εἶχε δίκαιον φοβουμένη τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον πόσον θὰ μετανοῇ, διότι δὲν προετίμησε τὸ ἄγνωστον ἀποτέλεσμα τοῦ νοσήματός της, καὶ εἰπέτε μοι ἂν δὲν εἶχε δίκαιον, ἀφοῦ, μετὰ τοιαύτην πάλην καὶ ἀγωνίαν, οὐδὲ ἡ ἐπιστήμη δύναται νὰ διαγνώσῃ ἀκριβῶς τὴν νόσον της, οὐδὲ ἡ νόσος ἐσωτερικῶς ἐξερευνιζομένη νὰ κατανικηθῇ...»

Περαίνων ὁ εὐγενὴς συνάδελφος ἐκφράζει τὴν εὐχὴν τῆς ἱδρύσεως *θεραπευτηρίου παρθένων* ὑπὸ ὀργανισμὸν ἴδιον καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν κυριῶν. Γενναιοτάτην δὲ ἀπαρχὴν συνεισφορῶν ποιούμενος προσφέρει καὶ δραχμὰς χιλίας ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ.

Μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπικροτοῦμεν εἰς τὴν ὡραίαν καὶ φιλάνθρωπον ταύτην ἰδέαν καὶ εὐχόμεθα ὅπως κυρίαι εὐγενεῖς καὶ φιλάνθρωποι ὑιοθετήσωσιν αὐτὴν καὶ προθῶσιν εἰς καταρτισμὸν ἐπιτροπῆς, μελλούσης νὰ ἀναλάβῃ τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν ὀμορφύλων τῆς πτωχείας θυμάτων.

Σοφία Ρεστέν

Ο ΦΡΟΕΒΕΛ

Ὁ Φροέβελ ἦτο γνήσιος γερμανὸς τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ γένος. Ἐγεννήθη πτωχὸς καὶ ἐστερήθη λίαν ἐνωρὶς τῆς μητρός του· τουτέστιν ἐστερεῖτο δύω πολυτίμων ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ὠπισθοδρόμουν αὐτὸν πλειότερον, ἂν μὴ ἡ μεγαλουργὸς αὐτοῦ φύσις δὲν ἀνεπλήρου τὸ κενὸν τοῦτο.

Στερούμενος ὁ Φροέβελ τῶν μητρικῶν περιθάλψεων μόνην χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν εὑρισκεν ἐν τῷ κήπῳ τῷ ὄπισθεν τῆς οἰκίας του εὑρισκομένῳ, ἔνθα ὅμως τὴν πρώτην ὤθησιν εἰς τὴν ἀγάπην τῆς φύσεως ἔλαβε. Κατόπιν τὸν παρέλαβεν ὁ θεῖός του, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου εὗρεν ἀνετώτερον βίον, καὶ μικρὸς ἡγεμὼν ἐγένετο χλοερᾶς πεδιάδος, ἣν ἠγάπησε καὶ ἐσπούδασε συμπαίζων μετ' ἄλλων συνομηλίκων του, Ὁ βίος του δὲ οὗτος ὁ παιδικὸς ἦτο ἡ πρώτη ἀφετηρία, ἀφ' ἧς ὡρμήθη νὰ πεισθῇ περὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τοῦ παιγνίου καὶ τῆς συναναστροφῆς μεθ' ὁμηλίκων. Ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ θείῳ του διαμονὴ δὲν διήρκεσε πολύ· παρεδόθη δὲ εἰς δασονόμον τινὰ ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἵνα τὰ τῆς δασονομίας σπουδάσῃ· διότι δυστυχῶς παρεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὡς μὴ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν σπουδήν. Ἀλλ' ἐκεῖ εὗρε πνευματικὴν πηγὴν ὁ νεανίας Φροέβελ καὶ δροσισθεὶς μὲ τὰ νάματα αὐτῆς νέαν ζωὴν ἔλαβε καὶ αὐτὸς (ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ) αὐτὸν ἐπόθει καὶ ἐζήτει. Ἐπεδόθη λοιπὸν εἰς μελέτας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν· μὴ ἔχων ὅμως πόρους ζωῆς κατέγινεν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν, οὐχ ἧττον ὅμως ᾐσθάνετο ἐν ἑαυτῷ τὰς μεγαλουργοὺς τάσεις του.

Εἰς Φραγκφόρτην εὑρισκόμενος ὁ Φροέβελ καὶ ἐκτιμηθεὶς δεόντως ὑπό τινος διασήμου παιδαγωγοῦ ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν νὰ γείνῃ παιδαγωγός. Τοιοῦτος γενόμενος ᾐσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ· ἀκούσας δὲ νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ Πεσταλότσης ἐρλέχθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἄνδρα. Κατορθώσας νὰ γείνῃ παιδαγωγὸς δύω τέκνων καὶ κερδίσας τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν γονέων αὐτῶν ἀπέκτησε τὰ μέσα, δι' ὧν ἠδυνήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἐλβετίαν ἔνθα παιδαγωγῶν καὶ παιδαγωγούμενος ἔμελλε νὰ τελειοποιήσῃ ἑαυτόν. Κατενόησεν ὁ Φροέβελ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Πεσταλότσης ἦσαν ἐπὶ τῆς βάσεως τῶν τοῦ Ρουσσώ. Παρεδέχετο ὁ περιώνυμος Πεσταλότσης ὅτι καθαρὰ γνῶσις προσκτᾶται ἐκ τῆς καθαρᾶς, σαφοῦς καὶ ἐποπτικῆς ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων. Εὗρεν ὅμως ὁ Φροέβελ ὅτι ἡ ἀγωγὴ τοῦ Πεσταλότσης ἦτο μονομερής. Στηρίζεται δὲ περιπλέον τὸ σύστημα τοῦ Φροέβελ ἐπὶ τῆς ἐξεγέρσεως καὶ τελειοποιήσεως ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, πνευματικῶν, ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν, συμφώνως μὲ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους. Διὰ νὰ παιδαγωγήσῃ τις ὅμως συμφώνως μὲ τοὺς νόμους αὐτοὺς πρέπει καλῶς νὰ γνωρίζῃ αὐτούς· διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀκολουθῶν αὐτὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Τὸ ἥμισυ τοῦ βίου του διῆλθεν ὁ Φροέβελ ἐρευνῶν ἑαυτόν, ἐξετάζων καὶ μανθάνων, τὸ δὲ ἄλλο συστηματοποιῶν τὰς ἰδέας του, παραγνωριζόμενος ὅμως καὶ κατὰ μυρίων δυσκολιῶν παλαίων. Πολλάκις περιεπλανήθη ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἱδρύων παιδαγωγεῖα, καὶ ἄλλοτε μὲν ἕνεκεν ἐλλείψεως πόρων, ἢ καὶ ἐθνικῶν μεταρρυθμίσεων, ἐναύαγει. Τὸ 1839, ὁριστικῶς κατέγειν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Πεποίθησιν δὲ ἔχων ὅτι ὁ ἄνθρωπος τριπλῆν ἔχει τάσιν ν' ἁρμοιωθῇ μὲ τὸν Θεόν, ὅπερ ἐκδηλοῦται ἐκ τῶν θρησκευτικῶν του τάσεων, νὰ συνταυτισθῇ μὲ τὸ σύμπαν καὶ μὲ τοὺς ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντας ἠθικοὺς νόμους, ἐπὶ τῶν τάσεων τούτων βασισθεὶς εὗρε μέσα καὶ ἀσχολίας, δι' ὧν νὰ ἐξεγείρωνται καὶ τελειοποιῶνται πᾶσαι αἱ ὑπνώττουσαι δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειδὴ δὲ ἀπαράγραπτος νόμος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ παίγνιον κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὡς ὁ ἴδιος ἐπείσθη ἀνατρέχων εἰς τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, διὰ τοῦ μέσου τούτου πρὸ πάντων ἤθελε νὰ ἐξεγείρῃ πᾶσαν δύναμιν συστηματικῶς καὶ καθ' ὡρισμένους κανόνας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεὸς εἶναι δημιουργὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, τουτέστι μικρὸν δημιουργικὸν ὄν, ἐνωρὶς τὴν ὁρμὴν ταύτην καλλιεργεῖ διὰ τοῦ συστήματός του. Ἀκολουθεῖ λοιπὸν ὁ Φροέβελ βραδέως μὲν ἀλλὰ συμφώνως μὲ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀρχόμενος ἐνωρίτατα τῆς ἀγωγῆς του, ἐξ αὐτῆς τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, εἰς δόσεις ἀναλόγους, ὡς ὁ ἔμπειρος καὶ καλὸς ἰατρὸς τὸ εἰς ἑκάστην ἡλικίαν κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα ἀναλογοῦν φάρμακον.

Παίζον μανθάνει τὸ μικρὸν παιδίον ν' ἀριθμῇ (πάντοτε ὅμως ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς ἐπαναλήψεως). Διασκεδάζον ὁδηγεῖ τὴν

χεῖρά του εἰς διευθύνσεις καὶ ἐργασίας. Τὸ ἁπαλόν του σῶμα ἐξασκεῖ διὰ καταλλήλων γυμναστικῶν παιγνίων, τακτοποιοῦν καθ' ὡρισμένους κανόνας τὰ γεωμετρικά του σχήματα καλλιεργεῖ τὴν καλλαισθησίαν του. Περιποιούμενον ἄνθος ἢ φυτὸν ἀνοίγει τὴν καρδίαν του εἰς τὴν Ἀγάπην, δι' ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ προσψαύσεως αὐτοῦ τοῦ ἄνθους καὶ ἐρεύνης καταγινώσκει τὸν Πλάστην, διὰ τοῦ νοὸς καὶ διὰ τῆς καρδίας του τὸν ὑμνεῖ· καὶ βαθμηδὸν ὁδηγούμενον καὶ ἐλεύθερον γινόμενον τὸ πνεῦμά του καθίσταται δημιουργόν. Βαθμηδὸν δὲ προχωροῦν εἰσάγεται εἰς νέους κύκλους, ἐκ τῆς πράξεως προβαῖνον εἰς θεωρίας, ἐκ τῶν παρατηρήσεων ἐξάγει κανόνας.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ σύστημα τοῦ Φροέβελ ἀποθανόντος τὸ 1852, τοῦ ὁποίου οἱ κόποι καὶ αἱ ἀλήθειαι πολὺ ἀργὰ ἐξετιμήθησαν, ἀλλ' ὡς ἀλήθειαι θὰ λάβωσιν ἀπέραντον κράτος μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

Τελειοποίησις ὅθεν καὶ ἐναρμόνιος ἀνάπτυξις συμφώνως μὲ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ Φροέβελ, πηδαλιουχούσης πάντοτε τῆς μεγαλουργοῦ Ἀγάπης καὶ φωτιζομένης τῆς διανοίας τοῦ παιδαγωγοῦντος καὶ τελειοποιουμένης δι' ὅλων τῶν γνώσεων τῶν πρὸς τὸ τέρμα τοῦτο ἀγουσῶν, ἵνα ὁ ἄνθρωπος γείνῃ τέλειος «ὡς ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι.»

Ἱσταμένη ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς φλεγούσης σημαίας του, ἧς ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι: «Ζήσωμεν ὑπὲρ τῶν παίδων ἡμῶν» καὶ ὁπαδὸς ἐκείνου χαράττω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἀποτίουσα ἐλάχιστον φόρον σεβασμοῦ ὀφειλομένου πάσῃ μεγαλουργίᾳ.

20 Θερίου 1891. **Μαρία Ὀθωναίου**

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

ΤΗ: ΦΙΛΗ: ΜΟΥ ΑΘΗΝΑ:

Ἄνθη τρυφερὰ ναρκίσσου ἐζητοῦσα νὰ συλλέξω
τ' ἀπριλιοῦ τὰ πρῶτα ρόδα ἐζητοῦσα νὰ μαζέψω!
Θαλερὰ ὅλου τοῦ κάμπου νὰ συνάξω τὰ λουλούδια,
καὶ στεφάνους νὰ Σοῦ πλέξω μὲ τὰ ποιὸ θερμὰ τρα-
[γούδια!...
Ἡ γλυκεῖα ἡ μορφή σου, ἡ μεθυστικὴ λαλιά Σου,
τὸ ὡραῖον εἰς τὰ χείλη καὶ γλυκὺ μειδίαμά Σου
Νέαν ὕπαρξιν μοῦ δίδουν... καὶ ὡς ἄγγελος ἐμπρός μου
σὺ μοῦ φαίνεσαι δραπέτις οὐρανίου ἄλλου κόσμου!
Ἀγνὴ κόρη! ἡ ψυχή μου πρὸ τῆς ἱλαρᾶς μορφῆς Σου,
ἀτενίζουσ' ἀναπλάττει τὰ Οὐρὶ τοῦ Παραδείσου!!!

Μαρία Πέπιζα

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΣΑΤΙΝΟΥ

Α'.

Εἶχον ἀποπερατώσει τὰς σπουδάς μου ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ, ὅτε ὁ πατήρ μου μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ ἀξιόλογα λειτουργοῦν Ὁμήρειον σχολεῖον διὰ νὰ τελειοποιηθῶ· εἰσαχθεῖσα δὲ ὡς ἐσωτερική, οὐδέποτε ἐξηρχόμην ἢ μετὰ τῆς καλῆς μας Διευθυντρίας εἰς περίπατον κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς.

Ἐν τούτοις τὰ Χριστούγεννα τοῦ δευτέρου ἔτους ἠναγκάσθην νὰ τὰ ἑορτάσω ἐν τῇ οἰκίᾳ φίλης μου τινὸς καὶ συμμαθητρίας Γαλλίδος, ἧς ὁ πατὴρ ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν τῶν Γερμανῶν κατάληψιν τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης, φεύγων τοὺς νέους τῆς πατρίδος του δυνάστας, μετέβη πρῶτον εἰς Ἀθήνας καὶ ἐσχάτως εἰς Σμύρνην, ἔνθα εἰργάζετο ὡς διευθυντὴς μηχανικῶν ἔργων. Εἶπον, ἠναγκάσθην, διότι ἡ φίλη μου ἐπέμενε τόσῳ πολύ, ὥστε μὲ ὑπεχρέωσε δι' ἐπιστολῆς νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ πατρός μου τὴν ἄδειαν, ἥτις καὶ μοι ἐδόθη.

Μετέβην λοιπὸν καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς φίλης μου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου μετὰ τὰς θωπείας τῆς μητρὸς καὶ τὰ πηδήματα τῶν μικρῶν της ἀδελφῶν ἐκδηλούντων οὕτω τὴν χαράν των διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς καλῆς αὐτῶν ἀδελφῆς, καὶ ἀφοῦ μὲ συνέστησεν εἰς ὅλας καὶ ὅλους, μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐν τῷ ὁποίῳ κατὰ παράκλησίν μου θὰ ἐφιλοξένει καὶ ἐμέ. Ἐκεῖ δέ μοι ἐδείκνυεν ὡραιοτάτας εἰκόνας παριστώσας τὰς ἀρχαιότητας καὶ τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Ἀκρόπολιν, τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ Θησεῖον, τὴν Πνύκα κτλ. τὰ ὁποῖα τόσῳ ἠρεσκόμην νὰ τὴν ἀκούω περιγράφουσάν μοι ἐν τῷ Σχολείῳ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

Θὰ ἐμείναμεν ἀρκετὴν ὥραν ἐν τῷ δωματίῳ, ἐκείνη μὲν ἀναπολοῦσα, ἐγὼ δὲ φανταζομένη ὅσα ἤκουον παρ' αὐτῆς, διότι ὁ μικρός της ἀδελφὸς ἐλθὼν μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι μᾶς ἀνέμενον ἤδη εἰς τὴν τράπεζαν. . . . . .

Μετὰ τὸν δεῖπνον, ἀφ' οὗ ἐπαίξαμεν ἐναλλὰξ εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον τὸν Γαλλικὸν ὕμνον, ὅστις ἐνεθουσίαζε τὸν πατέρα τῆς φίλης μου καὶ ἄλλα τεμάχια, ἐκαθήσαμεν ὅλοι περὶ τὸ σπινθηρίζον πῦρ τῆς ἑστίας, ὁ δὲ πατὴρ ἀφορμὴν λαβὼν ἔκ τινος ἐπιστολῆς, ἣν ἔλαβεν ἐξ Ἀλσατίας, μοι διηγήθη τὸ ἑξῆς ἱστορικὸν ἀνέκδοτον, ὅπερ ἀποτελεῖ τρανότατον δεῖγμα τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ τῷ Ἑλληνικῷ Γαλλικοῦ ἔθνους, καὶ οὗτινος, ὡς ἔλεγεν, ὑπῆρξεν αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς.

Β'.

Ἡ Ἰωάννα δεκαοκταετὴς ὡραία κόρη ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ γέροντος καθηγητοῦ Μύλλερ, ἀλλὰ καὶ ἡ μόνη του χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ὁ Φραγκίσκος, πρώην μαθητὴς τοῦ γέροντος δικαίως ἀπήλαυε τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης τοῦ καθηγητοῦ του· ἦτο νέος ἀξιαγάπητος. Μὲ τῶν ἡμερῶν παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωάννας, μετὰ θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ τι, πλὴν αἴφνης κατελήφθη ὑπὸ συγκινήσεως, ἥτις δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ὁ γέρων Μύλλερ, χαρακτὴρ διορατικοῦ καὶ παρατηρητικοῦ, ἐνόησε πάραυτα ἐκεῖνο ὅπερ ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του. . . . . Ἡ Ἰωάννα ἔν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης ἐκάθητο ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της. Τέλος ὁ Φραγκίσκος καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν ἐγένετο κύριος ἑαυτοῦ, γονυπετήσας δὲ πρὸ τοῦ γέροντος καθηγητοῦ του, εἶπεν αὐτῷ μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς:

— Κύριε Μύλλερ, ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός σας!

Ἦτο βραχύ, ἀλλὰ περιεκτικόν! Σιωπὴ διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους· ὁ γέρων καθηγητὴς μάτην ἀνέμενε λεπτομερείας συμπληρωματικάς. . . . . τίποτε. Τέλος βλέπων τὸν Φραγκίσκον σιωπῶντα καὶ οὐδὲν προσθέτοντα, τῷ λέγει μετὰ φωνῆς ἠρέμου:

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι Φραγκίσκε;

— Εἴκοσι καὶ ἑνός. . . . . .

— Ὥστε εἶσαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες θὰ κληρωθῶσιν;

— Μάλιστα.

— Προσεχῶς λοιπὸν θὰ καταταχθῆς εἰς τὸν στρατόν, θὰ ὑπάγῃς, μετ' ἄλλων ἴσως συμπολιτῶν, νὰ αὐξήσῃς τὸν Γερμανικὸν στρατόν, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ φέρῃς στολὴν συντάγματός τινος Πομερανικοῦ ἢ Βυττεμβεργικοῦ. Ἀρ' οὖ δὲ καταταχθῆς ἅπαξ εἰς τὸν στρατόν, θὰ σοὶ δίδηται ἐνίοτε ἡ ἄδεια νὰ ἐπισκέπτεσαι τὸ χωρίον σου καὶ νὰ ἐναγκαλίζησαι τὴν σύζυγόν σου. Οὕτως ἐννοεῖς, οὕτω σκέπτεσαι λοιπόν, Φραγκῖσκε;

— Ἀλλά, κύριε Μύλλερ.....

— Τώρα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ γέρων, διακόψας τὸν νέον, θὰ σοὶ εἴπω τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω τὴν θυγατέρα μου.

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, εἶχον δύο υἱούς· ὁ εἷς ἦτο 20 καὶ ὁ ἕτερος 22 ἐτῶν. Θὰ τοὺς ἐγνώρισας, καὶ ἴσως μάλιστα θὰ ἐνθυμεῖσαι ἀκόμη αὐτούς. Ὅταν ὁ πόλεμος ἐξερράγη, ἀμφότεροι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτόν, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν νέων τῆς Γαλλίας, ἵνα πολεμήσωσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος των καὶ ὑπερασπίσωσιν αὐτήν. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν τοῖς εἶπον: τὸ καθῆκόν σας, υἱοί μου, νὰ ἐκτελέσητε· τοὺς ἠσπάσθην, τοὺς ηὐλόγησα, καὶ ἀνεχώρησαν. . . . Οἱ δυστυχεῖς ἐφονεύθησαν . . . . . ἡ καρδία μου ἐλυπήθη ὑπερβαλλόντως, καὶ λυποῦμαι ἀκόμη ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει αὐτῶν, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου εἶναι ἥσυχος καὶ χαίρω ἅμα καὶ παρηγοροῦμαι διότι εὗρον ἔνδοξον θάνατον. . .

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ γέρων ἠγέρθη λίαν συγκεκινημένος καὶ ἐπανέλαβε:

— Ζητεῖς λοιπὸν τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, σύ, ὅστις μετ' ὀλίγον θὰ εὑρεθῆς εἰς τὸν στρατὸν τῶν φονέων τῶν υἱῶν μου; . . . . Ἐπιθυμεῖς, λησμονήσας πᾶν ὅ,τι ἠγάπησα, πᾶν ὅ,τι ἀγαπῶ ἀκόμη, ἀρνηθεὶς τὸ παρελθόν, καταπατήσας πᾶν ὅ,τι σέβομαι, νὰ δώσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός μου Γερμανῷ στρατιώτῃ; Νομίζεις τοῦτο δυνατόν, Φραγκῖσκε; καὶ ὁ γέρων λίαν τεταραγμένος παρετήρει τὸν νέον, ὅστις τρέμων καὶ ἄφωνος ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὠπισθοχώρει ἐκπεπληγμένος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην λυγμός τις ἠκούσθη. Ἡ Ἰωάννα νομίσασα ὅτι ἡ εὐτυχία της ἀπέπτη, ἔκλαιεν, ἐθρήνει σιγαλῶς . . . . . ἡ σκηνὴ ἦτο συγκινητικωτάτη! . . . . . .

Τὴν ἐπαύριον ὁ δυστυχὴς νέος κατέλιπε τὸ χωρίον. Μετά τινας ἑβδομάδας, ἐπελθούσης τῆς ἐποχῆς τῆς κληρώσεως, αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις ἐκήρυξαν τὸν νέον ἀνυπότακτον.

Γ'

Πέντε ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε. Ἡ Ἰωάννα εἶναι τώρα 23 ἐτῶν καὶ πιστὴ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀπόντος. Εἶναι πλησίον τοῦ γέροντος αὐτῆς πατρός, οὗτινος τὸ γῆρας περιθάλπει μὲ φροντίδας καὶ θωπείας. Τὸ πρόσωπον τῆς κόρης οὐδόλως ἠμαυρώθη, καὶ πάντοτε ἡ μορφὴ τῆς ὡραίας ξανθῆς ἔχει ἀπαύγασμά τι χαρᾶς, ἥτις φαιδρύνει τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος καθηγητοῦ.

Τὸ ἔαρ εἶχε φθάσει, τὰ δένδρα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ καλύκων, τὰ πτηνὰ ἔψαλλον τὸ ᾆσμα τῆς ἀγάπης, ἡ δὲ φύσις συμπτύσσουσα βαθμηδὸν τὸν λευκὸν τοῦ χειμῶνος πέπλον, ἐκάλυπτε τὴν γῆν ἅπασαν διὰ τοῦ πρασίνου καὶ ποικιλοχρόου χλοεροῦ αὐτῆς τάπητος.

Ἦτο πρωΐα... Ἡ Ἰωάννα κατείχετο ὑπὸ ἀορίστου ἀνησυχίας... ὡς ἐκ προαισθήματος ἀνέμενέ τινα. Δὲν ἀπεμακρύνετο σχεδὸν τοῦ παραθύρου· ἀλλ' ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἡ νὺξ ἐπῆλθε καὶ οὐδεὶς ἐφάνη! ἡ κόρη κατελήφθη ἀμέσως ὑπὸ μελαγχολίας καὶ λύπης, ἃς διέβλεπε τις ἐπὶ τῆς ὡραίας αὐτῆς μορφῆς. Τὴν πρωΐαν ἦτο εὔθυμος καὶ φαιδρά, τὴν ἑσπέραν στεναγμοὶ ἀπελπισίας ἐξήρχοντο τοῦ στήθους της. . . .

Αἴφνης ἀκούει βήματα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ συγχρόνως κρουομένην τὴν θύραν· ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτῆς πάλλουσαν μέχρι διαρρήξεως· δι' ἑνὸς ἅλματος φθάνει εἰς τὴν θύραν, ἵνα τὴν ἀνοίξῃ εἰς τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέπτην. Νέος τις περιβεβλημένος μακρὸν μανδύαν, τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἔχων μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ πιληκίου, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἰωάννα! τῇ λέγει.

— Φραγκῖσκε! ψιθυρίζει ἐκείνη, καὶ δι' ὁρμῆς τινος ἀκατανικήτου ἐνηγκαλίσθησαν.

Ὁ γέρων Μύλλερ παρατηρεῖ ταῦτα πάντα μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον, ὃν ἔχει ἐνώπιόν του. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ γέροντος καθηγητοῦ του ὁ Φραγκῖσκος ἀποκαλύπτεται, μεθ' ὕφους δὲ φαιδροῦ παρατηρεῖ τὸν γέροντα, ὅστις ἐκβαλὼν κραυγὴν ἐκπλήξεως:

— Σὺ εἶσαι, Φραγκῖσκε; τῷ εἶπεν.

— Μάλιστα, εἶμαι ὁ Φραγκῖσκος, ὑπολοχαγὸς ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ, ἐλθὼν ἵνα ζητήσω καὶ πάλιν τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννας.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀρνηθῇ ὁ γέρων Μύλλερ· παρετήρει τὸν ἀρχαῖον μαθητήν του μετ' ἀπεριγράπτου καὶ ἀνεκφράστου συγκινήσεως, λαβὼν δὲ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ τὴν θέτει ἐν τῇ τοῦ ἀξιωματικοῦ, εἰπὼν αὐτῷ:

— Τώρα πλέον, υἱέ μου, σοὶ ἀνήκει, εἶναι ἰδική σου!

Σοφία Ἐδ. Ρέστεν

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας. Ὁ βίος τῶν μαύρων γυναικῶν εἶναι ἀληθῶς ἀβίωτος. Ζῶσιν ἄνευ ἐλπίδος, ἄνευ παρηγορίας. Ἡ μὴ ὑπακούουσα τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς τὸν σύζυγόν της, ξυλοκοπεῖται ἀνηλεῶς, καταφρονεῖται, θεωρεῖται κατηραμένη. Τόσον φοβεῖται τὸν ἄνδρα, ὥστε οὐδέποτε ἀποτολμᾷ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά της ὅσον καὶ ἂν τὸν ἀγαπᾷ. Οἱ Ἄραβες ἐφαρμόζουν εἰς τὰς γυναῖκάς των τὴν παροιμίαν, ἥτις λέγει: Ἡ γυνὴ ἐγεννήθη τρεῖς φορὰς δούλη: Ἤτοι δούλη τοῦ πατρός της, δούλη τοῦ ἀνδρός της καὶ δούλη τῶν υἱῶν της.

Αἱ μαῦραι ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Χικάγου. Αἱ ἀναλαβοῦσαι τὴν διοργάνωσιν τῆς γυναικείας ἐκθέσεως τοῦ Χικάγου ἐφάνησαν σκληραὶ πρὸς τὰς δυστυχεῖς μαύρας Ἀμερικανίδας, μὴ ἐπιτρέψασαι εἰς αὐτὰς νὰ ἐκθέσωσιν ἔργα των. Ἠλπίζομεν εὐρυτέρας ἰδέας παρὰ ταῖς κυρίαις τῆς Ἀμερικῆς καὶ μείζονα συμπάθειαν πρὸς ἀτυχεῖς ὁμοφύλους.

Γερμανὶς ἰατρός. Ἡ δεσποινὶς Βκλέσκα φὸν Χίμπε διωρίσθη ἐπὶ τριετίαν ἰατρὸς τῆς εἰς Τενάνα Γερμανικῆς ἀποστολῆς.

Σύλλογος Εἰρηνικὸς γυναικῶν. Ἡ βαρωνὶς Βέρα δὲ Σοῦτνερ ἵδρυσεν ἐν Βιέννῃ Σύλλογον τῶν φίλων τῆς εἰρήνης, ἀπαρτιζόμενον ἤδη ἐξ ἑξακοσίων μελῶν. Ἡ βαρωνὶς δὲ Σοῦτνερ ἀντεπροσώπευσε τὸν σύλλογον τοῦτον ἐν τῷ διεθνεῖ συνεδρίῳ τῆς εἰρήνης ἐν Ρώμῃ.

Αἱ αὐστριακαὶ δημοκρατίδες. Ἐν Βιέννῃ ἱδρύθη Δημοκρατικὸς Σύλλογος γυναικῶν, κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἀνδρικοῦ τοιούτου. Τὴν 25 Ὀκτωβρίου πάντα τὰ μέλη τοῦ συλλόγου τούτου συνῆλθον εἰς συνδιάσκεψιν· ἀξιοθαύμαστος δ' ὑπῆρξεν ἡ τάξις καὶ ἡ ἁρμονία, μεθ' ἧς διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς συνεδριάσεως ταύτης. Ἡ κ. Ἀδελαὶς Δδόζαρκ ἀπεικόνισε τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τῶν ἐργατίδων γυναικῶν καὶ ἐστιγμάτισεν ὡς ἀναξίαν τῆς φιλανθρωπίας τὴν προσγιγνομένην ἀδικίαν εἰς τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων καὶ τῆς ἐργασίας τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων.

Γυναικεία ἐν Πετρουπόλει ἐμπορικὴ σχολή. Ἡ κ. Σοὺτς ἵδρυσεν ἐν Πετρουπόλει γυναικείαν ἐμπορικὴν σχολήν, ἧς τὰ μαθήματα διαρκοῦσιν ἐπὶ διετίαν. Αἱ ἀπόφοιτοι τῶν βασιλικῶν γυμνασίων μαθήτριαι γίνονται δεκταὶ εἰς τὴν σχολὴν ταύτην δωρεάν.

Ἀπεργία πλυντριῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ ἑταιρία τῶν πλυντριῶν τοῦ Λονδίνου ἐκήρυξεν ἀπεργίαν ἀπαιτοῦσα νὰ ἐξισωθῶσι τὰ ἡμερομίσθια τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ πρόεδρος αὐτῶν κ. Ρόβερτς ἐν προσφωνήσει της πρὸς τὰς συντέχνιδάς της εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐμμείνωσιν εἰς τὴν ἀπόφασιν των καὶ ὅτι ἡ προσγιγνομένη εἰς αὐτὰς ἀδικία ἀποτελεῖ ὄνειδος εἰς τὸν ἀγγλικὸν πολιτισμόν.

Γυνὴ ἱστοριογράφος τῆς Ἁγίας Γῆς. Ἡ κ. Ὀλιφὰν περιηγεῖται τὴν Παλαιστίνην συλλέγουσα τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας καὶ σημειώσεις πρὸς συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῶν ἁγίων τόπων, ἐν οἷς ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Τὸ διεθνὲς ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς συνέδριον. Ἐν Βελγίῳ συνεκλήθη διεθνὲς συνέδριον ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἠθικῆς. Ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ ἐψηφίσθησαν: Ἡ κατάργησις τῶν εὐαγῶν οἴκων. Ἡ ἐλευθερία τοῦ γάμου, ἡ κωλυομένη ὑπὸ πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν κανονισμῶν. Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν ἀγάμων. Ἡ κατοχὴ δημοσίων θέσεων παρ' ἀνδρῶν ἐγγάμων. Ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος ἐκ μέρους τῶν νόθων τέκνων καὶ ἡ ἀναγνώρισις τούτων. Ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνδρὸς ἐν περιπτώσει παιδοκτονίας ἐκ μέρους τῆς γυναικός. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ νόμου ὑπὲρ τῶν ἠθικῶς ἐγκαταλειπομένων τέκνων. Ἡ βελτίωσις τῆς νομίμου θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

Ὁ ἀνθοπόλεμος ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς προστάτιδος τοῦ πυροβολικοῦ Ἁγίας Βαρβάρας οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐν Παρισίοις σώματος τούτου δίδουσι κατ' ἔτος μέγαν χορὸν ἐν τῇ ἀπεράντῳ αἰθούσῃ τοῦ Γαλλικοῦ μελοδράματος. Τὸ ὡραιότερον μέρος τῆς ἑσπερίδος ταύτης εἶναι ὁ ἐνεργούμενος ὑπὸ τῶν χορευτριῶν καὶ χορευτῶν ἀνθοπόλεμος. Κατὰ τὸν χορὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους οἱ ἀξιωματικοὶ προσέφερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸς τὰς χορευτρίας των 5,000 ἀνθοδέσμας. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθοδεσμῶν ἀνῆλθον εἰς 20,000.

Ὡραία ἐκδίκησις. Γραῖα ἑβδομηκοντούτις ἡ κ. Ματθίλδη Πάρτριψ, ἐνεκάλεσεν εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ δικαστήρια γέροντα πλουσιώτατον ἔμπορον ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἐπὶ τῇ ἀθετήσει τῆς πρὸς αὐτὴν δοθείσης περὶ γάμου ὑποσχέσεως. Ὁ γέρων κύριος κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον χιλίων δολλαρίων.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ ἀνάρρωσις τοῦ βασιλέως προχωρεῖ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Ἤδη ἀπὸ τῆς προχθὲς κατέρχεται τῆς κλίνης του ἐπί τινος ὥρας. Ἐλπίζεται ὅτι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἔσεται ἐντελῶς ὑγιής. — Ἡ Βουλὴ δὲν συνεδρίασε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἕνεκεν ἐλαφροῦ κρυολογήματος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. — Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας Ἀθηνῶν Σεβ. Ἰωάννης Μαραγκὸς ἀπεβίωσεν ἐν Σμύρνῃ· ὁ νεκρός του κομισθήσεται εἰς Ἀθήνας. — Ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσῷ» ὁ κ. Ι. Πολέμης ἀνέγνω σειρὰν νεων ποιήσεών του πλήρων αἰσθήματος καὶ τρυφερότητος, ἅτινα ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκρότησαν οἱ πολυάριθμοι ἀκροαταί του. — Προεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Φιλαδελφέως ἔκθεσις καλλιτεχνικὴ γενησομένη κατὰ τὴν 10 προσεχοῦς μηνὸς Μαΐου καὶ ἧς αἱ εἰσπράξεις διατεθήσονται ὑπὲρ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας. Ἔργα καλλιτεχνικά, καὶ γλυπτικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς, ἀγγειοπλαστικῆς, ἀνθοποιίας κτλ. θὰ γίνωνται δεκτὰ ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἑταιρείας ἀπὸ 1—30 Ἀπριλίου. Ἡ ἔκθεσις θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 15 ἡμέρας. Ἀγωνοδίκος ἐπιτροπὴ θέλει βραβεύσει τὰ ἄριστα τῶν ἔργων καὶ ἀπονείμει τιμητικὰ μετάλλια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Κ. **Λαύριον** Δρ. 90 ἀντίτιμον 45 ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Μυρία καὶ θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Περὶ ἀποσταλέντος γράφομεν προσεχῶς. — Κον Δ. Κ. **Λεβαδείαν.** Ἀντίτιμα ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Ἡσυχοῦτε.—Κον Θ. Φ. Π. **Τρίκκαλα.** Ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν, ὡς καὶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις. Δὲν ἔχομεν καταλλήλα ἑλληνικά. Ἄλλως μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἤδη δημοσιευομένου θὰ πεισθῆτε ὅτι ἡ φαινομένη ἀντίφασις ἐλήφθη ἐκ τῆς πραγματικότητος. — Καν Λ. Α. Μπ. Ἐνεγράφητε εὐχαρίστως καὶ εἰς τὴν «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—Καν Αἰ. Θ. **Πειραιᾶ.** Τὴν προσεχῆ Τετάρτην τὰ ἡμερολόγια εἶναι ἕτοιμα. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀλλάξωμεν τὰ ἤδη ὁρισθέντα Εἰς τοὺς 100 ὅμως ἀριθμοὺς θὰ ἔχωμεν καὶ ἐκ τῶν ὑποδεικνυομένων. Καν Μ. Α. **Καδίκιοῦ.** Διὰ τὸ ἡμερολόγιον εἶναι πολὺ ἀργά. Διὰ τὴν ἐφημερίδα εὐχαρίστως. Γράφομεν.

Ἐλλείψει χώρου, δὲν ἀπαντῶμεν σήμερον πρὸς πάσας τὰς κυρίας συνδρομητρίας, αἵτινες μᾶς ἀπέστειλαν ἀντίτιμα ἡμερολογίων. Ἐπιφυλασσόμεθα τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποστελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5** ὡς παρέχον γάλα παχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ προγευματίζωσι παρὰ τῷ κ. Γιανέτσῳ οὗτος ἐπρομηθεύθη καὶ σοκολάταν ἀρίστην καὶ μέλι γνήσιον τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξ οὗ πωλεῖ καὶ εἰς οἰκογενείας πρὸς 1,60 τὴν ὀκάν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ εὐωδεστάτου μελίτος κατασκευάζει καὶ ἀντὶ ἄλλου γλυκύσματος τὸ ἐθνικώτατον τῶν γκυκυσμάτων μας ἀφροπλάστους λουκουμάδες ἐκ ριζαλεύρου. Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὡραίων προϊόντων τῆς γαλακτοκομίας τοῦ κ. Γιανέτσου μετριώταται. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμὰς ἰδιαιτέρας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πάστα Ἀγγλική. Σχηματίζετε μικρὰν ὀπὴν εἰς σωρὸν ἐκ 50 δρ. φαρίνας. Εἰς αὐτὸ θέτετε 2—3 δρ. προζῦμι μπίρας καὶ ζυμόνετε ὅλον ὁμοῦ μὲ ὀλίγον γάλα. Ἀφήσατέ το νὰ ἀναβῇ. Βάλετε τὸ προζῦμί σας τοῦτο εἰς λεκάνην

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

— Τί σᾶς συνέβη λοιπόν; διηγηθῆτέ μας ἐπιδρομήν τινα λῃστῶν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ εἰρωνικῶς, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ὑβόννη θὰ ὑπάγῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κ. Ἀρδουέν.

— Μὴ ἀστεΐζεσθε, δεσποινίς, ἀπήντησεν ἡ παιδαγωγός. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐὰν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐτρομάζετε ὡς ἐγώ. Ἐπεριπάτουν ἐντὸς τοῦ κήπου, παρὰ τὸν φράκτην, ὅτε αἴφνης διακρίνω ἄνθρωπον κακῶς κρυπτόμενον ὄπισθεν αὐτοῦ. Ἔτεινα νὰ ἀπομακρυνθῶ, ὅτε στρέφουσα τὴν κεφαλὴν βλέπω τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ζητοῦντα νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν φράκτην.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ αὐτό, ἠρώτησεν ὁ πιστὸς Γοελάν, ὅστις κατὰ τὴν συνήθειάν του ἵστατο παρὰ τὴν θύραν καὶ συνεχῶς ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐξήγησεν ἀκριβέστερον τὰ κατὰ τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην.

— Ὑπάγω νὰ ἀναχαλύψω τὸν ἀδιάκριτον ἐπισκέπτην, εἶπεν ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ γέρων ναύτης δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε εἴκοσι βήματα, ὅτε αἴφνης ἤκουσε νὰ καλῆται ὑπό τινος: Γοελάν, Γοελάν.

Εἶναι λοιπόν, ἀληθῶς, κάποιος κρυμμένος ἐδῶ καὶ ξεύρει καὶ τὸ ὄνομά μου, διενοεῖτο ὁ ὑπηρέτης, ὅτε εἶδεν ἐξερχόμενον πυκνῆς συστάδος δένδρων ἄνδρα νέον.

— Εἶμαι ἐγώ, Γοελάν. Ἐγὼ ὁ Ροβέρτος, ἀλλὰ σιώπα, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν, προσέθηκεν ὁ νέος τείνων πρὸς τὸν γέροντα τὴν χεῖρα.

— Σεῖς, κύριε Ροβέρτε. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν; αἱ κυρίαι μου θὰ εὐχαριστηθοῦν τόσον ἐπαναβλέπουσαί σας. Διατί νὰ τὰς κλέπτητε εὐτυχίαν τόσων στιγμῶν;

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μάθῃ κανείς, πλὴν τῆς ἀναδόχου μου, ὅτι εἶμαι ἐδῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω πρώτην καὶ μόνην.

— Καλὰ ποῦ μὲ τὸ εἴπετε, διότι ἔχομεν ἀπόψε ξένους εἰς τὴν ἔπαυλιν: Τὸν ἰατρόν, τὸν κ. Κορβόλ, τὸν συμβολαιογράφον Ἀρδουέν, ὅστις ἐπίσης ἤθελε νὰ ἴδῃ μόνην τὴν κυρίαν. Εἰξεύρετε, σήμερον εἶναι ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου κυρίου μου, καὶ ἡ καϋμένη ἡ ἀνάδοχός σας εἶναι τόσῳ λυπημένη, ὥστε δὲν ἠθέλησεν οὔτε εἰς τὸ γεῦμα νὰ καθίσῃ. Ἀλλ' ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Μετ' ὀλίγον σημαίνει τὸ μεσονύκτιον καὶ ὅλοι ἐκ τῆς ἐπαύλεως, πλὴν τῆς κυρίας, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τότε δύνασθε νὰ τὴν ἴδητε μόνος καὶ νὰ συνομιλήσητε μαζή της, ὅσον θέλετε. Ἔλθετε ἤδη νὰ σᾶς κρύψω, ἀφοῦ καὶ καλὰ δὲν θέλετε νὰ σᾶς ἴδῃ κανείς.

Αἴφνης ὁ γηραιὸς ναύτης διεκόπη. Μοὶ φαίνεται, εἶπεν, ὅτι ἤκουσα βήματα.

— Θὰ εἶναι κανὲν ἀγριοκούνελο, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος καὶ ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην.

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῆ καὶ ἄνθρωπός τις παραμερίσας τοὺς κλάδους τῶν παρακειμένων θάμνων, ἐφάνη αἴφνης ὄπισθέν των. Ἦτο ὁ Κορβόλ, ὅστις ἐξῆλθε νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καὶ λάβῃ ὡρισμένην τινὰ ἀπόφασιν. Εἶχε διακρίνει μακρόθεν τὸν Γοελάν, συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ ἄλλου. Πλησιάσας ἔμεινεν ἔκπληκτος, ἐννοήσας ὅτι ὁ ἄλλος οὗτος ἦτο ὁ Ροβέρτος.

Πῶς! καὶ αὐτὸς ἤρχετο τὴν ἑσπέραν ταύτην καὶ εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὸν συμβολαιογράφον ὥραν;

Ὁ ὑπηρέτης ἐν τούτοις συνώδευσε τὸν νεανίαν εἰς ἀπομεμακρυσμένον τι δωμάτιον καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἑστιατόριον, ζητῶν νὰ ἐξεύρῃ τρόπον, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν του περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ Κορβόλ εἰσῆλθε σχεδὸν ταυτοχρόνως. Ἐξασάνιζε τὸν νοῦν του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξεύρῃ τρόπον σωτηρίας κατὰ τῆς ἀπειλούσης τὴν κεφαλὴν του συμφορᾶς. Εἶχεν ἐλπίσει, καταρτίσει, προετοιμάσει σχέδιον, ὅπερ τῷ ἐξησφάλιζε σχεδὸν τὸν μετὰ τῆς πλουσίας κληρονόμου γάμον του, γάμον ὅστις ἀπετέλει ἀληθῆ ἱεροσυλίαν, καὶ ἰδοὺ αἴφνης ὅτι ἐκ τοῦ βάθους τοῦ τάφου ὑψοῦτο ἡ ἐκδικητικὴ τοῦ πατρὸς χεὶρ καταστρέφουσα ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, τιμωροῦσα τὸ πρῶτον ἔγκλημα καὶ προλαμβάνουσα τὸ δεύτερον. Ἀλ! ὑπάρχει λοιπὸν Θεὸς τιμωρός! ἐψιθύρισεν ὁ ἄθλιος. Ἀλλ' ὄχι, διενοήθη, μὴ θέλων νὰ

διὰ ζύμωμα. Προσθέσατε 150 δρ. φαρίνας καὶ 5 αὐγὰ καὶ ζυμώσατε καλῶς, ἀναλύουσα ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὴν ζύμην σας μὲ γλιαρὸν γάλα. Προσθέσατε μετέπειτα 50 δρ. σταφίδα Κορίνθου πλυμένην καὶ καθαρισμένην, 50 δρ. φλοιὸν πορτοκάλι ἐσακχαρωμένον κομμένον εἰς τεμάχια καὶ ὀλίγον φλοιὸν λεμονίου, 60 δρ. βούτυρον καὶ 60 δρ. ζάχαριν. Ἀναμίξατέ τα καλὰ καὶ ζυμώσατέ τα. Ἀφήσατέ τα νὰ ἀναβῇ ἐπὶ πολλὰς ὥρας, θέσατε εἰς φόρμαν καὶ στείλατε εἰς φοῦρνον μέτριον.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

64.—Μέγα Ὑαλοπωλεῖον. Ὁδὸς Αἰόλου—64

Πολλοὶ ἐπισκέπτονται τὴν Βενετίαν ἵνα θαυμάσωσι τὰ ἀρχαιότατα καὶ τελειότατα ἐργοστάσια τῆς ὑαλουργικῆς τέχνης καὶ ἀποκτήσωσιν ἀντὶ ἀδροτάτου ποσοῦ τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα.

Μουσεῖον τέλειον, πλῆρες, ἐν ᾧ ἐκτίθενται πάντα τὰ ἀριστουργήματα τῶν ἐργοστασίων τούτων εἶναι ἐν Ἀθήναις ὁ

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

οὗ ὁ διευθυντὴς ἐπετέλεσε τὸ θαυμάσιον τοῦτο κατόρθωμα. Οἱ λεπτότεροι *κρύσταλλοι* ἀνταυγάζουσιν ἐν αὐτῷ τὴν ἀκτινοβόλον εἰς πᾶν χρῶμα αἴγλην των, ἐνῷ ἡ *φαϊὰνς* καὶ ἡ *πορσελάνη* εἰς μυρία καλλιτεχνικὰ διαπεπλασμένη σχήματα μεταβάλλει τὴν τράπεζαν, ἧς τὴν ἀποσκευὴν ἀποτελεῖ, εἰς καλλιτεχνικὸν ἀριστούργημα, οὗ ἡ θέα μόνον χορταίνει.

ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΙ ΜΑΓΙΚΟΙ

δοχεῖα πολύτιμα, συσκευαὶ πλήρεις τραπέζης, συσκευαὶ θαυμάσιαι τείου, διάφορα ἐκ *Νίκελ καὶ μετάλλου δοχεῖα, κηροπήγια*, παντοῖα εἴδη κομψοτεχνημάτων ὑαλουργικῶν, *φιαλίδια* σπάνια δι' ἀρώματα, *συσκευαὶ κομμωτηρίου κυρίας, λυχνίαι* παντὸς εἴδους ἐλαίου καὶ πετρελαίου, *κομψοτεχνικαὶ συσκευαὶ νιπτῆρος* καὶ πάντα ἐν γένει τὰ θαυμάσια τῆς Ἐνετικῆς ὑαλουργικῆς.

Μία μόνη ἐπίσκεψις εἰς τὸν ἀληθῆ τοῦτον τῆς ὑαλοπλαστικῆς «*Παράδεισον*» καὶ θέλετε ἀποκομίσει θησαυροὺς ὅλους καλλιτεχνίας εἰς τὸν οἶκόν σας, ἀντὶ τιμῶν κατωτέρων παντὸς συναγωνισμοῦ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

Mr JOHN S. WALKER

Πτυχιοῦχος τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Χειρουργικῆς Σχολῆς. Δέχεται ἐπισκέψεις ἀπὸ τῆς 9 π. μ. μέχρι τῆς 6 μ. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐν Ὁδῷ Νοταρᾶ, 89 πλησίον τοῦ Νέου Θεάτρου ἐν Πειραιεῖ.

LADVOCAT DARQUET

Toujours vingt ans.

Πάντοτε εἴκοσιν ἔτη, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ μεγάλου τούτου οἴκου χημικῶν προϊόντων. Παρ' αὐτοῦ ἐπενοήθη τὸ πρῶτον ἡ κατὰ τῶν ρυτίδων σκευασία ἐκ χυμῶν σύκων καὶ διαφόρων ἀνθέων, ἐπὶ τῇ βάσει γλυκερίνης.

Εἶνε ἡ μόνη σκευασία, ἥτις κάμνει τὴν γυναῖκα νεωτάτην, καταστρέφουσα τὰς ρυτίδας, χωρὶς ποσῶς νὰ παραβλάπτῃ τὸ δέρμα.

Ἡ φιάλη τοῦ ἀντιρρυτιδικοῦ τούτου ὑγροῦ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς καταλλήλου ὀρυζοκόνεως. Ὁ τίτλος τοῦ φιαλιδίου εἶναι:

Eau antiride de la fée Rose.

Preparée à la Glycérine pour les peaux délicates.

Τῆς δὲ ὀρυζοκόνεως: Fleur de cygne preparée à la glycérine.

Ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποκτήσῃ τό τε ὑγρὸν καὶ τὴν ὀριζόκονιν, ἀποστέλλει ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς εἰς γαλλικὰ γραμματόσημα φρ. χρ. 4 διὰ τὸ ὑγρὸν καὶ 3 διὰ τὴν ὀρυζόκονιν ὑπὸ τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν:

Ladvocat-Darquet

5— Rue Lévêque—5

ARGENTEUIL

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΣΧΟΥΣΑΣ

ΕΚ ΝΕΦΡΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ

Τὸ ὕδωρ τῶν Ἀθηνῶν χάρις εἰς τὴν ἄγρυπνον τῶν κατὰ καιροὺς δημάρχων μας μέριμναν περιέχει τόσον χῶμα, ὥστε α πλεῖσται ἐξ ἡμῶν πάσχουσιν ἐκ νεφρικῶν πόνων, ψαμμιάσεων καὶ λιθιάσεων.

Νομίζομεν ὅτι παρέχομεν ἐκδούλευσιν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας, γνωρίζουσαι αὐταῖς ὅτι ἐν Ἄνδρῳ, ἐν τῇ θέσει Σάριζας ὑπάρχει πηγὴ ὕδατος ἀλκαλικοῦ, ὅπερ εἶναι ἐντελῶς ἄγευστον, διαυγὲς καὶ χωνευτικώτατον, συντελεῖ δὲ μεγάλως εἰς θεραπείαν παντὸς νεφρικοῦ νοσήματος.

Τὸ ὕδωρ τοῦτο μεταφέρεται τακτικῶς ἐνταῦθα ἐντὸς μεγάλων ψιαθωτῶν φιαλῶν καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προαστείου καὶ ἀντικρὺ τοῦ φαρμακείου Τσακαλώτου κείμενον καφενεῖον Κίτσου.

Ἑκάστη νταμιτζάνα τιμᾶται δρ. 5.

Γαλλὶς κυρία δυναμένη νὰ διδάξῃ πλὴν τῆς Γαλλικῆς καὶ φωνητικὴν μουσικὴν καὶ κλειδοκύμβαλον ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

Κυρία Γερμανὶς διδάσκουσα ἄριστα καὶ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ φέρουσα ἐξαιρέτους συστάσεις ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

χάση πᾶσαν ἐλπίδα. Δὲν ὑπάρχει παρὰ τύχη! Καὶ ὅταν εἶναί τις ἰσχυρὸς καὶ ἐπιτήδειος, γίνεται κύριος τῆς τύχης του καθυποτάσσων αὐτὴν εἰς τὴν θέλησίν του καὶ στρέφων αὐτὴν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων του.

Ἡ ὑπερτάτη ἐκείνη στιγμὴ ἦτο ἐκείνη, ἣν αὐτὸς ὤφειλε νὰ καταστήσῃ ἀκίνδυνον διὰ παντὸς μέσου καὶ τρόπου. Ἔπρεπε πρὶν ἢ ἡ κ. Κερμαδὲκ ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, νὰ τὴν κατάσχῃ αὐτός. καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κορβὸλ ἀπεφάσισεν ἀδιστάκτως νὰ προβῇ εἰς πᾶν μέτρον.

Ἐνῶ διενοεῖτο ταῦτα ἡ θύρα τοῦ ἑστιατορίου ἤνοιξεν καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐπανήρχετο.

Ὁ Κορβὸλ ἐγένετο πελιδνός. Ὁ συμβολαιογράφος μετὰ τοῦ συνήθους καλοκαγάθου ὕφους του ἐδήλωσεν ὅτι τόσον ἡ κ. Κερμαδὲκ ἐπέμεινε νὰ τὸν κρατήσῃ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν παράκλησίν της.

— Θὰ ἔλθητε λοιπὸν μαζή μας εἰς τὴν λειτουργίαν, ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνή. Προσέθηκε δέ: Κύριε Ἀρδουέν, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, δύναμαι νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς μυστικῆς μετὰ τῆς μητρός μου συνεντεύξεώς σας; Μήπως νέα καὶ πάλιν θλῖψις ἔρχεται νὰ προστεθῇ εἰς τὰς παλαιάς;

— Ἀκριβῶς, τέκνον μου, ἡ μήτηρ σου μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ γνωρίσω τὸ αἴτιον τῆς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐπισκέψεώς μου, ἵνα μὴ ἀνησυχῇς. Τῇ ἔφερα ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, ἣν ὁ πατήρ σου ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου του στιγμὰς μοὶ εἶχεν ἀποστείλει, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τὴν ἐγχειρίσω μετὰ τριετίαν εἰς τὴν μητέρα σου, ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἐπαρουσιάζετό τις εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἵνα ἀνταλλάξῃ αὐτὴν πρὸς ὡρισμένον ποσόν. Πρόκειται, ὡς βλέπεις, περὶ ἁπλῆς ἐμπορικῆς πράξεως, καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ Κορβὸλ δὲν ἔζη πλέον. Ἠγωνία κυριολεκτικῶς. Ἴσως ἤδη ἡ χήρα τοῦ Κερμαδὲκ εἶχεν ἀποσφραγίσει τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἐπιστολήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ χώδωνες τῆς ἐκκλησίας ἠκούσθησαν σημαίνοντες. Ἐμπρός, κύριοι, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή, ἄγωμεν!...

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Ὁ ναὸς συνείχετο μετὰ τῆς ἐπαύλεως διὰ μικρᾶς τοῦ κήπου θύρας. Πάντες οἱ ὑπηρέται ἠκολούθησαν τὴν Μαγδαληνὴν μετὰ τῶν κεκλημένων της εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ μεσονυκτίου. Ὁ ναΐσκος ἦτο ἤδη πλήρης. Ὁ Κορβὸλ ἔμεινε πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὡς δ' ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀπουσία του δὲν θὰ παρετηρεῖτο, ἐξῆλθε διὰ τῆς ὀπισθίας τοῦ ναοῦ θύρας καὶ διευθύνθη μετ' ἐπιφυλάξεων εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἡ κ. Κερμαδὲκ ἔμενε μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, ἐν ᾗ ἔκειτο τὸ βιβλίον τῆς προσευχῆς καὶ ἐξ ἀπαστράπτοντος μετάλλου σελιδοκοπτήρ, ἦτο καὶ ἡ ἐπιστολή, ἣν πρὸ ὀλίγου τῇ εἶχεν ἐγειχρίσει ὁ συμβολαιογράφος. Αὕτη περιέκλειε τὰς τελευταίας τοῦ συζύγου της διαταγὰς καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ συγκινήσεως πρὶν νὰ ἀποσφραγίσῃ αὐτήν.

Ἐνῶ ἐν τούτοις ἡτοιμάζετο νὰ πράξῃ τοῦτο ἡ θύρα τοῦ δωματίου της ἐκρούσθη ὑπὸ διπλοῦ κτυπήματος.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ἀνησύχως ἡ κ. Κερμαδέκ, γινώσκουσα ὅτι ὅλοι εἶχον μεταβῇ εἰς τὸν ναόν.

— Εἷς φίλος, ἀπήντησεν ὁ Γοελάν, εἰσάγων τὸν Ροβέρτον.

— Ἐγώ! ἀνάδοχε, εἶπε δειλῶς καὶ μετὰ φωνῆς τρεμούσης ὁ νεανίας.

— Σύ, τέκνον μου; ἀνέκραξεν ἐκείνη καὶ ἔσφιγξε τὸν νέον εἰς τὴν ἀγκάλην της.

— Ἐγώ, ὁ ἀγνώμων, ὅστις σᾶς προὐξένησε τόσας λύπας, ὁ κακὸς ὅστις ἐφαίνετο ὅτι σᾶς ἐλησμόνησε, ὅστις κατέστρεφε τὴν ζωήν του μακράν σας, καὶ πρὸς ὃν ἔχετε τὴν δύναμιν μεθ' ὅλα αὐτὰ νὰ ἀνοίγητε ἔτι καὶ τὰς ἀγκάλας καὶ τὴν καρδίαν σας;

— Μήπως δὲν εἶσαι υἱός μου; Καὶ μία μήτηρ δὲν ὀφείλει νὰ συγχωρῇ τὸ τέκνον της, ἔστω καὶ ἔνοχον, ἐπιφυλασσομένη μετὰ ταῦτα νὰ κλαύσῃ μετ' ἐκείνου διὰ τὰ λάθη καὶ τὰς παρεκτροπάς του; Τὸν ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔλαβε θέσιν πλησίον του καὶ ἐφαίνετο μὴ χορταίνουσα νὰ τὸν βλέπῃ. Καὶ ἔρχεσαι ἀπόψε τόσον ἀργά; Δεν εὗρες λοιπὸν ἅμαξαν νὰ σὲ φέρῃ ἀπὸ τὸν σταθμόν; Θὰ μᾶς μείνῃς τοὐλάχιστον πολλὰς ἡμέρας;

— Ἀγαπητή μου μῆτερ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος σοβαρῶς. Ἔφθασα ἐδῶ πρὸ μιᾶς ὥρας, καὶ ἀνέμεινα νὰ σᾶς εὕρω μόνην διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ σπουδαίων πραγμάτων. Εἶμαι διαβατικός. Αὔριον τὴν πρωΐαν θὰ εἶμαι πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ.

(Ἀκολουθεῖ).